

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 12 april 2011 in zaak nr. 10/31278 in het geding
tussen:

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

Procesverloop

Bij besluit van 12 augustus 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 april 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (hierna: de minister) hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. In de grieven 1 en 2 klaagt de minister, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 11 december 2009 in zaak nr. 200904257/1 (www.raadvanstate.nl), dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij zich niet in redelijkheid en onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat het relaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is. Voorts heeft de rechtbank volgens de minister ten onrechte overwogen dat niet valt in te zien waarom de leidinggevende van de vreemdeling niet als een objectieve bron kan worden beschouwd.

Daartoe voert de minister aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het opmerkelijk is dat de bewakers het risico zouden nemen om de vreemdeling tegen het betalen van losgeld vrij te laten, terwijl hij ter dood was veroordeeld door de Taliban. Voorts heeft de rechtbank volgens de minister niet onderkend dat in het besluit deugdelijk is gemotiveerd waarom deze gang van zaken opmerkelijk is. Ten slotte is van belang dat uit de omstandigheid dat de verklaring van de leidinggevende van de vreemdeling voorzien is van een naam, een adres en een telefoonnummer, niet per definitie volgt dat die verklaring afkomstig is van een objectieve bron, aldus de minister.

2.1. De rechtbank heeft overwogen en in hoger beroep is niet bestreden dat de minister het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen.

2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraken van 11 december 2009 en 4 februari 2010 in zaken nrs. 200904257/1 en 200904160/1/V3, www.raadvanstate.nl), zal, indien aan een vreemdeling één van de omstandigheden, vermeld onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, is tegengeworpen, volgens paragraaf C14/3.4 (thans: C14/2.4) van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1, www.raadvanstate.nl) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.3. De minister heeft zich in het besluit van 12 augustus 2010 en het daarin ingelaste voornemen op het standpunt gesteld dat hij het geloofwaardig acht dat de vreemdeling in een leidinggevende functie heeft gewerkt voor een transportbedrijf en dat zijn werkzaamheden bestonden uit het verhuren van auto's aan de politie, de ISAF, Ordoo-e Melli en aanhangers van een presidentskandidaat. Hij acht echter niet geloofwaardig dat de vreemdeling vanwege zijn werkzaamheden werd bedreigd en ontvoerd, waarbij hij is mishandeld en aan hem de doodstraf is opgelegd, waaraan hij middels het betalen van losgeld heeft kunnen ontkomen. Daaraan heeft hij ten grondslag gelegd dat het opmerkelijk is dat de bewakers het risico zouden nemen om de vreemdeling tegen het betalen van losgeld vrij te laten, terwijl hij ter dood was veroordeeld door een mullah. Gelet op hetgeen over de Taliban bekend is, mag volgens de minister worden aangenomen dat het voor de bewakers levensgevaarlijk was om de vreemdeling tegen de uitspraak in vrij te laten. Het is dan ook ongeloofwaardig dat de bewakers dit risico namen. Dit geldt volgens de minister temeer, nu de bewakers zelf contact hebben gezocht met de oom van de vreemdeling. De verklaringen van de leidinggevende van de vreemdeling leiden niet tot een ander oordeel, omdat de leidinggevende niet als een objectieve bron kan worden beschouwd, aldus de minister in het besluit van 12 augustus 2010.

2.4. De rechtbank heeft overwogen dat de minister onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de handelwijze van de bewakers zo opmerkelijk is dat het asielrelaas van de vreemdeling op dit punt ongeloofwaardig wordt geacht. Volgens de rechtbank geeft het besluit geen blijk van een beoordeling van het relaas van de vreemdeling in het licht van hetgeen over Afghanistan en in het bijzonder de strijders van de Taliban bekend is. Met

betrekking tot de verklaringen van de leidinggevende van de vreemdeling heeft de rechtbank overwogen dat niet valt in te zien waarom hij niet als een objectieve bron kan worden beschouwd. Daartoe heeft de rechtbank van belang geacht dat de verklaring is voorzien van een naam, een adres en een telefoonnummer en derhalve verifieerbaar is.

2.5. Gegeven het hiervoor onder 2.2 weergegeven toetsingskader en de door de minister gegeven motivering in het besluit tot afwijzing van de aanvraag, waarin het voornemen daartoe is herhaald en ingelast, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het opmerkelijk is dat de bewakers het risico zouden nemen om de vreemdeling tegen het betalen van losgeld vrij te laten, terwijl hij, naar hij heeft gesteld, ter dood was veroordeeld door een mullah. De minister heeft hierbij in redelijkheid kunnen betrekken dat het voor de bewakers levensgevaarlijk zou zijn om de vreemdeling tegen de uitspraak in vrij te laten en dat daarom ongeloofwaardig is dat de bewakers dit risico zouden nemen. Gegeven de op de vreemdeling ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 rustende bewijslast, is het aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat de bewakers een dergelijk risico zouden hebben genomen en niet aan de minister om het tegendeel aannemelijk te maken. De verklaringen van de leidinggevende van de vreemdeling die aan de Afghaanse autoriteiten zijn gericht, kunnen daartoe niet dienen, omdat de leidinggevende, gelet op de tussen hen bestaande arbeidsrelatie en nu niet is gebleken dat die verklaringen berusten op eigen waarneming, niet als objectieve bron kan worden beschouwd. Gelet op het voorgaande heeft de minister zich in redelijkheid en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat het asielrelaas de vereiste positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is.

De grieven slagen.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 12 augustus 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

4. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat hij, gelet op zijn asielrelaas, bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Voorts heeft hij aangevoerd dat hij vanwege de door hem gestelde problemen ook in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

4.1 Nu, gelet op hetgeen hiervoor onder 2.5, is overwogen, de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is, faalt de beroepsgrond.

5. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven,

waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het besluit van 12 augustus 2010 waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans diensgevolge buiten het geschil.

6. Het beroep van de vreemdeling is ongegrond.
7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 12 april 2011 in zaak nr. 10/31278;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Yildiz, ambtenaar van staat.

w.g. Van der Spoel
voorzitter

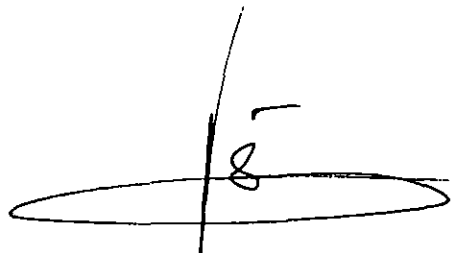
w.g. Yildiz
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 september 2012

594.

Verzonden: 7 september 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser